

BUDSKAP TIL KIRKENE I AFRIKA

Fra kirkekonferansen i Ibadan, Nigeria

I tilslutning til tilsynsmann Endresens beretning om kirkekonferansen i Ibadan (se s. 104) gjengir vi nedenfor i sin helhet det «budskap» som dette historiske møte sendte til kirkene i Afrika. Oversettelsen er ved misjonsprest Erling Gilje.

Red.

Vi delegerte på den første All-Afrikanske Kirkekonferanse som noen sinne har vært holdt i Afrika, gleder oss over at Gud har kalt oss sammen, og i Hans navn sender vi hilsener fra Ibadan i Nigeria til alle kirker i Afrika.

Vi er kommet fra disse landene: Sierra Leone, Gambia, Nigeria, Fransk Vest-Afrika, Liberia og Togo, Kamerun, Fransk Ekvatorial-Afrika, Belgisk Kongo, Angola, Sør-Afrika, Mozambique, Egypt og Madagaskar, så vel som fra andre deler av verden. Men selv om de språk vi taler er mange, så er grunnen til at vi er kommet hit, den samme — at vi elsker den Herre Jesus Kristus og er vitner om hans evangelium, at vi i Ham er ett folk, selv om vi taler ibo, yoruba, douala, engelsk, afrikaans (boerspråket), zulu, sesuto, portugisisk, fransk, kikuyu eller et av de andre språk som tales av folk som lever i Afrika. Vi er ett i Ham som ble født som jøde i Betlehem, som flyktet til Egypt fordi Herodes forfulgte ham, som vokste opp i Nasaret, som døde i Jerusalem og oppsto der, og som lever i dag i Ibadan og i hver eneste by eller landsby i den verden Hans Far skapte. Av denne enhet i Kristus har vi hatt så rike erfaringer på denne konferanse at ingen av oss neppe noen gang vil kunne glemme det.

Samlet her har vi stor grunn til å takke Gud for den måte evangeliet er blitt brakt til så mange land på, og vi er fylt med

glede over at evangeliet har forvandlet livet til så mange menn og kvinner i Afrika.

På et kontinent, hvor veldige begivenheter kan ventes å finne sted i framtiden, takker vi Gud fordi den kristne kirke har slått så dyp rot. Men vi vet at det finnes millioner som ikke har hørt evangeliet, og vi mottar utfordringen til å evangelisere våre land, særlig i betraktning av faren fra materialismen og sekularismen.

Samtidig som erfaringen om enhet har vært rik og dyp, så må vi med sorg erkjenne at det finnes mange ting som setter skille mellom oss, og at disse har hindret vårt vitnesbyrd om enheten i Ham. Med Hans hjelp vil vi fortsette med å vitne om enheten i Ham. Vi tror at Kristus utfordrer oss til å overvinne alt som skiller i kirken og til å arbeide for å fjerne all urettferdighet på grunn av rasediskriminering, som vi tror strider mot Guds vilje.

Vi gleder oss over de framskritt som er gjort i de afrikanske land i retning av selvstyre og frigjøring av afrikanske krefter og evner, og vi ber om at disse må bli brukt i Hans tjeneste — Han som vi anerkjenner som Herre over hele menneskeheden.

Det afrikanske kontinent vil i løpet av resten av dette århundre komme til å se begivenheter og forandringer uten sidestykke. Noen er glad for dette, andre er redd for det. Vi ber om at den kristne kirke i Afrika vil spille sin rolle som forkjemper, lærer, rådgiver og hyrde i de avgjørende år som kommer. I ydmykhet er vi oppmerksom på vårt ansvar overfor Gud og overfor Afrika, og vi vil på ny innvie oss til vår ansvarsfulle gjerning, samtidig som vi stoler på at vi vil bli ledet og støttet av våre medkristne over hele Afrika og hele verden.

I Hans navn som er Far for alle mennesker, i Sønnens navn, Han som frelste oss alle, i den Hellige Ånds navn, Han som inspirerer oss, erklærer vi oss ett i Kristus.

Amen.